

Sygn. akt IV CSK 533/13

POSTANOWIENIE

Dnia 7 marca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosława Wysocka

w sprawie z wniosku K. D. i L. D.
przy uczestnictwie W. [...] w S.
o założenie księgi wieczystej i wpis prawa własności,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 7 marca 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawców
od postanowienia Sądu Okręgowego w L.
z dnia 15 marca 2013 r., sygn. akt II Ca [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania

UZASADNIENIE

Wnioskodawcy K. D. i L. D. zaskarżyli postanowienie Sądu Okręgowego w L. z dnia 15 marca 2013 r., wydane w sprawie o założenie księgi wieczystej i wpis prawa własności, zarzucając temu orzeczeniu „naruszenie artykułu 385 k.p.c. poprzez oddalenie apelacji wnioskodawców od postanowienia Sądu I instancji naruszającego przepis art. 626⁹ k.p.c. i oddalającego ich wnioski o dokonanie wpisu w księdze wieczystej”. Skarżący wnieśli o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania „z przyczyn wskazanych w punkcie 1, 2 i 4 art. 398⁹ § 1 k.p.c.”. Ich zdaniem, „w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne wymagające wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości i wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, a dotyczących podstawy wpisu w księdze wieczystej, w szczególności odnoszących się do kwestii mocy wiążącej decyzji administracyjnych i dokumentów geodezyjnych przy wykazywaniu tytułu własności w postępowaniu wieczystoksięgowym. Skarga kasacyjna jest ponadto oczywiście uzasadniona z powodu rażącego naruszenia prawa przez sądy obu instancji”, co miało zostać wykazane w uzasadnieniu skargi. Powołując się na przyczynę przyjęcia skargi do rozpoznania określoną w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c., skarżący twierdzili, że zachodzi „rozbieżność w orzecznictwie sądów w zakresie wykładni przepisów prawnych dotyczących podstawy wpisu w księdze wieczystej w szczególności odnoszących się do kwestii mocy wiążącej dokumentów geodezyjnych przy wykazywaniu tytułu własności”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może zostać osiągnięty jedynie przez powołanie i właściwe uzasadnienie istnienia wymienionych przesłanek, a rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi do rozpoznania następuje

w wyniku oceny, czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają przyczynom kasacyjnym wymienionym w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Skarżący wprawdzie powołali się na trzy przyczyny mające uzasadniać przyjęcie skargi, jednak żadnej z nich nie wykazali.

Wnioskodawcy wadliwie powołali się łącznie na istnienie istotnego zagadnienia prawnego oraz potrzebę wykładni przepisów prawnych mających budzić poważne wątpliwości i wywoływać rozbieżności w orzecznictwie sądów, wskazując te same kwestie prawne, które miałyby - ich zdaniem - wymagać wyjaśnienia, choć każda z tych przyczyn przyjęcia skargi do rozpoznania ma odrębny charakter i wymaga uzasadnienia w odmienny, właściwy dla niej sposób.

Skarżący nie przedstawili konkretnego zagadnienia prawnego do rozstrzygnięcia Sądowi Najwyższemu, powołując się na pewne kwestie prawne w sposób ogólny i nieprecyzyjny. Jednocześnie nie przedstawili wymaganej argumentacji prawnej, która wskazywałaby, że w sprawie pojawił się istotny, abstrakcyjny problem prawny, budzący poważne wątpliwości lub wywołujący rozbieżności w orzecznictwie sądów powszechnych bądź Sądu Najwyższego, nie wskazując także żadnego przepisu prawa, na tle którego problem ten miałby powstać (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz.11 i z dnia 23 grudnia 2008 r., IV CSK 454/08, niepubl.). Twierdzenie o wystąpieniu w sprawie istotnego zagadnienia prawnego w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., skarżący w istocie pozostawili bez bliższego wyjaśnienia.

Podobnie rzecz się ma, gdy chodzi o potrzebę wykładni przepisów prawnych mających - zdaniem skarżących - budzić poważne wątpliwości i wywoływać rozbieżności w orzecznictwie sądów, a więc przyczynę przyjęcia skargi do rozpoznania przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. Skarżący nie wskazali precyzyjnie, jaka konkretnie kwestia miałaby budzić wątpliwości bądź wywoływać takie rozbieżności oraz które przepisy prawa wymagałyby wykładni, ograniczając się w tym zakresie do ogólnikowej uwagi. Brak tych elementów wykluczał możliwość skutecznego powołania się na tę przyczynę przyjęcia skargi do rozpoznania.

Skarżący, powołując się na oczywistą zasadność skargi, nie uzasadnili twierdzenia o jej wystąpieniu stosowną argumentacją prawną, która zmierzałaby do wykazania kwalifikowanego, ewidentnego naruszenia powołanych w skardze przepisów prawa materialnego, możliwego do stwierdzenia bez merytorycznej analizy zaskarżonego wyroku oraz podstaw skargi (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49, z dnia 5 października 2007 r., III CSK 216/07 i z dnia 11 sierpnia 2011 r., IV CSK 163/11, niepubl.). Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania z powodu jej oczywistej zasadności sprowadza się wyłącznie do odwołania się do uzasadnienia skargi. Odwołanie takie jest bezskuteczne, gdyż nie może zastąpić odrębnego wyводу prawnego zmierzającego do wykazania oczywistości zarzucanych naruszeń prawa. Jak wielokrotnie w orzecznictwie Sądu Najwyższego wskazywano, uzasadnienie wniosku oraz podstaw skargi to dwa niezależne jej elementy konstrukcyjne, które nie mogą być traktowane zamiennie (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 grudnia 2000 r., V CKN 1780/00, OSNC 2001, nr 3, poz. 52 oraz z dnia 3 grudnia 2003 r., I CK 421/03, Prok. i Pr. 2004, nr 2, poz. 38). Ponadto uzasadnienie podstaw skargi samodzielnie służy jedynie wykazaniu, że skarga jest zasadna i zasługuje na uwzględnienie, nie zaś, że zasadność ta ma oczywisty, a zatem kwalifikowany charakter.

Wobec niestwierdzenia przyczyn przyjęcia skargi do rozpoznania, Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.